

ותן חלקנו בתורתך

מאת כ"ק האדמו"ר מרחלין שליט"א

נקודות למחשבה והתעמקות בענייני
פרשת משפטים תשפ"ב

בהוצאת: אוריאל יעוץ ופירוט בע"מ
יפה רום 40 ירושלים ת"ו
טלפון 02-6520002
www.rachlin.org.il

סרקו להורדה

לקבלת הגיליון למייל: rachlin@rachlin.org.il

© כל הזכויות שמורות לכ"ק האדמו"ר רבי פינחס דניאל הכהן רחלין שליט"א

הערה: מאמר זה הינו תמלול של שיעור בפרשת השבוע שהעביר כ"ק האדמו"ר שליט"א.
לא הוכנסו שינויים על מנת לשמר את הסגנון המקורי.

פרשת משפטים תשפ"ב – זריעת הנפילה

צומח, חי ומדבר. המצב התקין הוא שהנפש רוחנישמה של בן האדם מתגלגלים בבן אדם, ולא חלילה בדומם צומח חי.

טוב, זה מה שרציתי להגיד באופן כללי בענין של הגלגולים. יש בזה חכמה עמוקה מאד מאד.

כמובן שגם אם בן אדם ידע את "שער הגלגולים" בעל פה, הוא לא ידע בכלל מיהו ומה הגלגול שלו ומה התיקון שלו – את כל זה ידע רק אם מגלים לו משמים באופן מובהק, אמיתי ונכון, על ידי מלאכים קדושים. אם לא, זה הכל יסתם.

היום יש אנשים שאומרים שהם משחזרים גלגולים. שמעתי כאלה דברים, לא נראה לי רציני. כדי שבן אדם יזכה שיגלו לו משמים – על עצמו, לא על מישהו אחר, מיהו ומהו – אוהו... מיליארדי מלחמות הוא צריך לעשות ולמסור את הנפש מיליוני פעמים למען שמו באהבה. זה לא דבר כל כך פשוט וכל כך מצוי בכלל, בטח לא בדור הזה. ולכן להתייחס בספקנות לכל אלה שאומרים: "כן, הגלגול שלך זה ככה, והנשמה שלך היא ככה..." אין תפיסה והשגה בדברים האלו כלל וכלל.

חשוב לדעת: הגלגול הוא לא איזה 'פרס'. אנשים אומרים "כן, בגלגול הבא אני אעשה ככה וככה". לא, גלגול זה עונש. זאת אומרת, זו הזדמנות נוספת שנותנים לבן אדם לבוא לתקן, ויש סכנה שבמקום שיתקן – הוא יקלקל, כי יש בחירה

ערב טוב! שבוע טוב! מה שלומכם?

אנחנו כאן בפרשת השבוע פרשת משפטים תשפ"ב. ואנחנו נעסוק בכמה סוגיות בעזרת ה'. בשם ה' נעשה ונצליח!

כפי שכתוב בזהר הקדוש, הענין של גלגולי נשמות מופיע בפרשה הזאת.

אי אפשר להתעלם מהחשיבות של ההבנה בענין של גלגולי נשמות – שכל נשמה מתגלגלת, כל הגלגולים שהיא צריכה להתגלגל על מנת שתקיים את כל התרי"ג מצוות, כן? לצאת ידי חובה. וככה לתקן כל אחד את שורש נשמתו. וככה לתקן את כלל קומת אדם הראשון, להעלות את כל הניצוצות, ולהגיע לגאולה השלמה.

כמובן שהכל תלוי בבחירה.

הספר שמסביר את כל החוקים של גלגולי הנשמות הוא "שער הגלגולים" של הרב חיים ויטאל הקדוש זי"ע. הוא די מובן, אפילו למי שלא מבין בקבלה, די מובן. אפשר אם קצת מתאמצים להבין את הרוב. ספר בסיסי מאד, חשוב מאד לאמונה, להבין את השגחתו יתברך, את הנהגתו של ה' יתברך עם הנשמות, עם השורשים, ואיך כל דבר חוזר עד שבן אדם מתקן.

כמובן שאין מספר אינסופי של גלגולים. יש מספר הזדמנויות, ואם הבן אדם מתקדם ומתקן – טוב מאד. אם לא – ה' ירחם. אפשר כמובן להתגלגל בדומם,

חופשית. אז זה לא דבר שמשחקים עם זה וכל אחד קובע לו מה הוא יהיה בגלגול הבא, 'איזה יופי'. לא, הכי טוב זה לסיים את התיקון טוב בגלגול הנוכחי, שלא נצטרך להתגלגל חס וחלילה.

ויש בזה עוד כל מיני כללים. נשים מתגלגלות כדי לעזור לתיקון הבעל. אז אם הבעל מתגלגל ויש צורך שבת זוגתו האמיתית תתגלגל, היא תתגלגל אתו. וגם מי שעוסק בתורה האור של הגיהנום לא שולט בו, אז אם הוא צריך תיקון – הוא מתגלגל. שלא נדע – לא מגיהנום, לא מגלגולים ולא מעונשים. שנהיה יהודים טובים, נעשה נחת רוח לאבא שבשמים, והכל ילך בקלות. זה מה שרציתי להגיד בנושא הזה.

תורה זה היה בעיקר מיראה, אחר כך בפורים זה מאהבה.

בכל אופן, "נעשה ונשמע": זו מעלה גדולה מאד שעם ישראל אמרו "נעשה ונשמע", וגם אמרו קודם, כל מה שה' אמר "נעשה", אני אומר את זה במילים שלי. "נעשה", ו"נעשה ונשמע" – נשמע יפה מאד...

האם זכינו לקיים את מה שהבטחנו שמה במתן תורה? בַּפְּרָט? בַּפְּלָל?

עם ישראל מסר את נפשו, מוסר את נפשו על קיום התורה כל הדורות. יש רק ללמד זכות עצומה ואין-סופית על עם ישראל, בַּפְּרָט, בַּפְּלָל, אומה קדושה שלא ויתרה על הברית עם בורא עולם, לא החלפנו את אלקינו בשום אלילים אחרים, וגם מי שהתרחק – ברוך ה' חוזר ומתקרב.

אבל כמובן שמפאת מלחמת הסטרא אחרא בקדושה – גם היו זמנים שהתנהגנו לא כראוי. ויש מצוות שאי אפשר לקיים אותם בחוץ לארץ. ויש מצוות שאי אפשר לקיים אותם כי אין בית מקדש, ומשפטים שאי אפשר גם כן לקיים. נניח, אם אין בית מקדש, אז אין סנהדרין. אז אם אין סנהדרין אין דיני נפשות, ארבע מיתות בית דין, וכל זה לא קיים, או ממילא התוקף של הדברים משתנה.

ובמשך הגלות, הצרות הנוראיות של הגלות – שעד היום אנחנו גם כן בגלות, למרות שאנחנו פה בארץ, עדיין עם ישראל בגלות, ועדיין יש שעבוד מלכויות, ויש דעות שלא על פי התורה שהן השולטות, השליטות, ולא על פי תורתנו הקדושה, ולכן עדיין יש גלות השכינה, גלות התורה, וגלות המשפטים – אי אפשר לקיים הכל כמו שצונו. וזה חלק מהעונש, שכשיכולנו לא קיימנו. גם כשהיינו כלולים בנשמת אדם הראשון לא קיימנו, וגם אחר כך – בית ראשון, בית שני, גם במדבר – מהרגע הראשון התחילו הנפילות.

ואת זה רציתי לומר – שאלה חוקים ומשפטים אלו קיימים, לא שבני אדם

" זה הזמן להתחזק – לקיים, ללמוד את התורה. פלא פלאים! אנחנו לא לומדים את התורה רק כדי לדעת את התורה ולדעת לקיים את המצוות, אלא הלימוד עצמו זה מצווה. כי בוודאי שבלי ללמוד את התורה יומם ולילה, בן אדם לא ידע מה לעשות, והתורה תשכח. ואם אין תורה – אין תיקון, אם אין תיקון – אינו עולם."

הנושא השני הוא הנושא של החוקים והמשפטים.

יש חוקים ומשפטים בפרשה הזאת, פלא פלאים, בכל התחומים, והרבה בענין התיקון החברתי: איך חברה מתוקנת צריכה להיראות. ויש את המצוות שבין אדם לחברו וכל הלכות הנוזיקין. אם מישהו מזיק למישהו בכוונה, או שלא בכוונה, אם הוא פוגע לו בגוף, בנפש, אם הוא בן חורין או עבד – כל זה, כל הזכויות והחובות פחות או יותר, הראשי פרקים כתובים כאן בפרשה. אז מי שמתעניין בדברים האלה יכול ללמוד את זה כאן.

אנחנו רואים שיש דברים שנתפסים בהגיון האנושי הפשוט, כל אחד יגיד שזה נראה צודק ויפה. ויש דברים שלא מובנים דווקא בשכל הפשוט. פשוט אלה ציוויים של מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא. הוא מצווה על עמו ישראל לקיים את התרי"ג מצוות, מצוות עשה ולא תעשה. וזה מעל השכל, מעל טעם ודעת. למרות שיש טעם ודעת לכל המצוות, אבל הם לא נודעים כיום, רק לעתיד לבוא.

אז אנחנו, כמו שכתוב בפרשה, קיבלנו את התורה בביטול, מאהבה, מיראה. במתן

לילה ויחזור מהשמים לחזור אחר כך אתו למחנה.

ואז מתגלה מול עיניהם חטא העגל רחמנא לצלן. אז לא עבר הרבה זמן מהזמן שאמרנו "נעשה ונשמע" עד הזמן שרחמנא לצלן עשינו את העגל. וידוע שמי שגרם לְעֵגֶל זה הערב רב.

הערב רב הם גרים שהתגיירו לא לשם שמים. ומשה קיבל אותם למרות שה' יתברך אמר לו לא לקבל אותם. הוא קיבל אותם כי רצה לתקן אותם, וחלקם, אומר האר"י הקדוש, היו משורש נשמתו. הוא רצה לתקן אותם, רצה לתקן אותם טרם זמן. כשרוצים לתקן טרם זמן – נוצרות מזה תקלות חמורות.

אומר הזהר הקדוש שכל החטאים שבהם נכשלו עם ישראל במדבר – זה בגלל ההשפעה של הערב רב. אז הערב רב האלה עזי פנים גדולים, והיו בהם מכשפים גדולים וקלקול גדול מאד. וכל הזמן הם קטרגו על ה' ועל תנאי המחיה במדבר, והתחצפו, והמרידו.

הנקודה שמשכה את תשומת לבי, הרי אנחנו תמיד מסתכלים ב'דרך עץ החיים' – ה'קו שמאלי' זה מלחמת היצר הפרטית והכללית – כאן אנחנו צריכים להבין את 'מפת הקרב'.

והנושא שרציתי לדבר עליו הוא 'הצבת הכוחות' בקרב או לפני הקרב – כי איך שאתה מציב את הכוחות, אני מדבר על מלחמה, על צבא, איך שאתה מציב את הכוחות בשטח – ככה היכולת שלך אחר כך בזמן הקרב לנצח או להפסיד. אותה כמות של כוחות – אם תפרוס אותם נכון, אם תקרא את המפה, אם תקרא את האויב – תוכל להיות לך מסה קריטית להגנה וגם להתקפה. או כשהכל מפוזר לא נכון – האויב גם יכול לתקוף אותך, וגם לא תוכל להגן, וגם לא תוכל לעשות התקפת נגד ולא לעשות כלום.

דוגמא: מלחמת יום כיפור – שהיו לנו אלפיים חמש מאות, לא זוכר כמה, חיילים הרוגים. וגם רובם שמה בתעלה, כמה אלפי חיילים כנגד פי עשר מספר של מצרים, שהיו כולם מְכַוְנִים לצלוח את התעלה – ובצד שלנו כמעט לא היתה שום מוכנות. הם מחצו ורצחו והרגו, ה' ירחם. אם הכוחות היו מוצבים נכון, לא היו נפגעים –

המציאו. להבדיל, בני אדם בכל מיני אומות המציאו חוקים ומשפטים – נניח החוקה האמריקאית או החוקה האנגלית או החוק של העות'מאנים שהיו כאן, ולמשל הערכאות בישראל הם לא על פי התורה. את כל זה אנשים המציאו. אז פעם זה חוק כזה, ופעם משנים את החוק, ופעם חוק אחר. ואלה חוקים של בני אדם.

אלה, להבדיל אין סוף הבדלות, הם החוקים של ה' יתברך – שזה רצונו. התורה היא רצונו של ה' יתברך. זה מה שהוא רוצה שאנחנו נעשה. למה? ככה. ככה הוא קבע, ככה הוא רוצה, וככה אנחנו נעשה. נרצה או לא נרצה, מבחירה חופשית או בסוף על כורחנו – נעשה. אני מתכוון לקראת הגאולה השלמה, בסוף הבחירה תיגמר ו'מי שטרח בערב שבת הוא יאכל בשבת'.

אז זה הזמן להתחזק, לקיים, ללמוד את התורה. פלא פלאים!

אנחנו לא לומדים את התורה רק כדי לדעת את התורה ולדעת לקיים את המצוות, אלא הלימוד עצמו זה מצווה, כי בוודאי שבלי ללמוד את התורה יומם ולילה, בן אדם לא ידע מה לעשות, והתורה תשכח. ואם אין תורה – אין תיקון. אם אין תיקון – אין עולם.

לכן, העולם מתקיים בזכות אלה שלומדים ומקיימים את התורה, את כל פרד"ס התורה, מאהבה ומיראה, מיראה ומאהבה, כל אחד לפי מה שהוא זוכה.

וזו החשיבות של תלמוד התורה, שמקיים את כל העולמות. "אחד המרבה ואחד הממעיט", מי שהוא מרבה ללמוד, אחד פחות – העיקר "שיכוון לבו לשמים", שזה יהיה לשם שמים, אז יש בזה השפעות חשובות מאד מאד.

זה בענין המשפטים, שכאן קיבלנו בפרשה חוקים ומשפטים בשפע, ברוך ה'. וְעַם יִשְׂרָאֵל לֹא נִבְהַל, היה מוכן לקבל, "נעשה ונשמע".

ועכשיו הנושא העיקרי שרציתי לדבר עליו: על מה שקורה כאן בסוף הפרשה, כשמשא רבנו עולה אל ההר ויהושע בן נון מתלווה אליו עד לגבול מסוים, עד איפה שהיה מותר לו להתקרב – ומחכה שמה עד שמשא רבנו יהיה ארבעים יום וארבעים

או שהיו רחוק יותר מהתעלה, או שהיו יותר כוחות.

יש את המיקום, איך שאתה מציב את הכוחות, ואת היכולת של הכוחות. ויש את המספר של הכוחות – כמה חיילים יש לך שם ומה האיכות שלהם, מה היכולת שלהם, מה יכולת ההגנה, מה יכולת הפגיעה, התקיפה שלהם. כל אלו הם נושאים של מלחמה.

שואלים אותי: האם אני איש צבא? לא במיוחד. אבל אני עוסק מגיל צעיר בשחמט, אז יש לי קצת הבנה בטקטיקה, אסטרטגיה ושאר הדברים. ותמיד התעניינתי בענייני מלחמה,

במקרה זה גם מלחמת יום כיפור. לא הייתי חייל כי הייתי צעיר. אבל

השתתפתי שם במלחמה – הלכנו לשיר לחיילים, חצינו את התעלה, הלכנו ממוצב למוצב לשיר ולנגן להם. אז ראינו מה קרה שם, כן...

לענייננו, אז איך מציבים את הכוחות?

מה שבולט כאן, זה שבאמת כשהערב רב התחילו להשתולל במחנה – אף אחד לא יכול היה לעמוד מולם. חור שניסה לעמוד מולם – נרצח מיד. אהרן

הכהן איש החסד – עשה תחבולות כדי לעכב אותם עד שיבוא משה. אומר הזהר הקדוש שהוא לא ידע להיזהר והפילו אותו בפח כמו שאומרים, ויצא העגל הזה והשתוללו שמה.

אנחנו רואים כאן בסוף הפרשה: משה אומר להם לזקנים, לנדב ואביהו 'עד כאן, עכשיו אני עולה להר, ואם יש משהו – תִּפְּנוּ, הוא אמר לזקנים 'תִּפְּנוּ לחור ולאהרן. הם יהיו אתכם במחנה. תִּפְּנוּ אליהם! ויהושע הלך אתו. יהושע בעצם לא היה על ההר עם משה, ולא היה במחנה, היה באיזה שהוא גבול בהר שעד שמה היה מותר לו להיות. שמה הוא חיכה למשה.

מה שהעסיק אותי, מחשבה שהעסיקה אותי, זה מה היה קורה אם יהושע היה במחנה? האם הוא היה מוצב במקום הנכון שמה כשחיכה למשה? על פי הפשט הוא המשמש של משה, הוא התלמיד של משה, "לא ימיש מתוך האהל". אז משה רבנו, גדול ישראל, גדול הנביאים – הוא צריך ללכת לבד? לא, אפילו תלמיד חכם 'מן השורה' שיוצא מהבית, מלווים אותו תלמידים, לפחות מישהו אחד. אז משה רבנו – הוא ליווה אותו, והוא היה שם.

מה היה קורה, זה מה ששאלתי את עצמי, אם הוא היה במחנה? זו שאלה היפותטית, כן? כי מי יכול לדעת מה היה קורה.

אולי היו רוצחים אותו וזה היה גרוע יותר. אולי הם היו מפחדים ממנו, כי עבד של מלך – מלך. בכל זאת, הוא יד ימינו של משה רבנו, הוא הממשיך של משה רבנו. נכון שעדיין הוא לא היה בכל כחו ותפארתו. אבל הוא כבר נלחם עם עמלק, הוא כבר היה איך אומרים, להבדיל, מין 'רמטכ"ל' שנלחם נגד עמלק. אז אולי היו מפחדים ממנו.

מסה קריטית – היתה מסה קריטית של מסיתים ומדיחים של הערב רב. לא היתה מסה קריטית כנגדם, לעמוד כנגדם. חור עמד לבד כנגדם. חור זה לא מספיק. רבי נחמן מברסלב אומר שאם מתארגנים הרבה אנשים לא מתוקנים כנגד בן אדם מתוקן – יכולים להפיל אותו, בגלל הכח של הכלל. זה במילים שלי. אז אנחנו רואים כאן שהערב רב היו עם אגינדה ברורה מאד, היו מאורגנים במדויק במה שהם רצו לעשות, מרגע שהם יצאו ממצרים עד בכלל – רק עשו צרות. אנחנו רואים שתמיד זה לאותו כיוון: להמריד, כפירה נגד משה, להבדיל נגד ה' יתברך, תלונות, לעשות ההפך מרצונו יתברך שמו לעד.

"גם בַּפָּרֶט וגם בַּכָּל, צריך לעשות חשבון – לבדוק האם הבן אדם מציב את הכוחות שלו, כוחות הנפש, הזמן, הכל, במקום הנכון, בהשקעה הנכונה, בסדר הנכון, כדי שיהיה בנוי למלחמה, כי כל החיים זה מלחמה "עד כי יבוא שילה" ויגמר התיקון, ולא יהיה יצר הרע יותר ואז הכל יהיה טוב. עד אז – סכנה גדולה, סכנה גדולה! מלחמת ה' בעמלק!"

כל פעם הם גרמו להגיד: "נתנה ראש נשובה מצרימה". "תחזרו למצרים" היו צריכים להגיד להם. ככה נראה. "בא לטמא פותחין לו בא לטהר מסייעין אותו". אבל הם לא באו להיטהר. הם באו להפיל את עם ישראל. אז אתם כל כך מתגעגעים לסיר הבשר? תחזרו למצרים. כל טוב. ביי.

זאת אומרת, הצד של הסטרא אחרא היה 'מחופשי' יפה מאד. כביכול גרים הערב רב. אבל הם היו בפנים – המטרה שלהם היתה היפך מלבוא להיטהר, היפך מתיקון, היפך מעבודת ה'. הם רצו רק להפיל כל הזמן. חמור מאד, מצב חמור מאד.

והיתה להם מסה קריטית חזקה בתוך המחנה, שכל עם ישראל לא יכול היה לעמוד בפניהם. ואפילו אהרן הכהן, נביא קדוש עליון, אין כמו אהרן הכהן – ה' יתברך סלח לו. הוא לא התכוון לעשות גם את העגל. יצא העגל, יצאה התקלה הזו מהטס של זהב, שהיה כתוב שמה "עלה שור" – שזה מה שכתב משה רבנו וזרק ליאור כדי שיעלה ארונו של יוסף, וניקה את הארון של יוסף אתנו ונעלה אותו לארץ.

אז כשזרקו את זה יצא השור, כי השור הזה הוא הסמל של שבטו של יוסף. "בכור שורו הדר לו".

אז תראו כמה תקלות היו פה, כמה עניינים בעגל. זה לא בפרשה, העגל. אבל למה אני מדבר על זה? כי יש פה את 'זריעת הנפילה'. העגל, ההתחלה של העגל – היא פה, היא במקום הזה שיהושע בא עם משה רבנו, ולא נשארה מסה קריטית של צדיקים שיכולים לעמוד כנגד העוצמות של הערב רב במחנה.

זה הסיפור: הצבת כוחות לא מאוזנים שלא יכולים לבלום. לא הצליחו לבלום, מי שניסה – חור נרצח מיד, ואהרן נרתע, פחד גם שירצחו אותו ואז יהיה עוונם עוד יותר גדול.

תראו איזו עזות של הערב רב שלא פחדו לרצוח, "ויקמו לצחק" – עבודה זרה, למרוד, להמריד. מסה קריטית – גם כמות וגם איכות של עזות של סטרא אחרא ואלה שכנגד, זאת אומרת הצדיקים, לא יכלו לעמוד נגד זה ולעצור אותם, הם גררו את עם ישראל. אז השאלה: האם יהושע יכול היה למנוע את זה או לא?

אנחנו רואים, שכשמשה רבנו חוזר למחנה הוא עומד כנגד כולם, אף אחד לא מעיז לפתוח את הפה. הוא טוחן את העגל, הוא משקה את הסוטים ואת עובדי העבודה הזרה, "מי לה' אֱלֹהֵי". כל מה שאנחנו נקרא בפרשיות הבאות, וכל אחד מבני לוי לוקח את החרב והורג אפילו את קרוביו – שלושת אלפים חללים.

ואיפה הערב רב? הם לא מעיזים נגד משה, לא מעיזים... אהה! מעניין, אז הם ידעו עם מי להתעסק? כמו שאומרים, אבל ידעו גם עם מי לא להתעסק. כשבא משה, איש אחד – משה, נכון הוא שקול כנגד כל עם ישראל, אבל ממנו פחדו, ככה אני מפרש.

למה לא המשיכו להשתולל? כי משה לא מת. כי הרי הם אמרו שמשה מת. אז היתה להם 'סיעתא' של סטרא אחרא כללית.

ולכן תמיד חשוב מאד, בַּפֶּרֶט וּבַכָּלָל: איך בן אדם מציב את הכוחות שלו גם בתוך נפשו, איפה הוא שם את הדגש – בעבודת ה' שלו, בהשקעה – במה הוא משקיע את הכח שלו, את הזמן שלו, איך הוא מכשיר את עצמו למלחמה הרוחנית, איך? באיזו דרך? האם מה שהוא עושה, ההשתדלות הרוחנית שהוא עושה היא הנכונה? האם הוא נבנה נכון כדי שיוכל לעמוד בנסיונות? או שהוא עסוק בדברים חשובים וקדושים אבל הוא לא בנוי בכלל וכשיבוא הנסיון הוא לא יוכל לעמוד.

כי יש כאן התמחות מיוחדת להבין את מפת הקרב הפרטית והכללית. השאלה אם הבן אדם משקיע בזה או שהוא רק משקיע בלימוד תורה, בקיום מצוות, בעשיית חסד, בלהיות בשמחה? האם זה מספיק?

אז גם בַּפֶּרֶט וגם בַּכָּלָל, צריך לעשות חשבון – לבדוק האם הבן אדם מציב את הכוחות שלו, כוחות הנפש, הזמן, הכל, במקום הנכון, בהשקעה הנכונה, בסדר הנכון, כדי שיהיה בנוי למלחמה, כי כל החיים זה מלחמה "עד כי יבוא שילה" ויגמר התיקון, ולא יהיה יצר הרע יותר ואז הכל יהיה טוב. עד אז – סכנה גדולה, סכנה גדולה! מלחמת ה' בעמלק! זה הסיפור. אז על זה רציני שנישים את הדגש.

ויזריעת הנפילה זו הכותרת. למה? כי אם מציבים את הכוחות לא נכון, אם בן אדם לא בונה את עצמו נכון – הנפילה כבר בדרך, פשוט.

כבר מאוחר, הוא כבר 'נדבק' כמו שאומרים, עכשיו לך תצא מזה. עד כאן.

אז יש לנו חומר למחשבה: כל פעם אנחנו צריכים להסתכל על מפת הקרב הפרטית והכללית ולנסות בסיעתא דשמיא להבין איך 'להציב' את עצמנו, כדי שנוכל לעשות רצונו יתברך.

הנה עובדה, היה שם רצון, כולם אמרו "נעשה ונשמע", "כאיש אחד בלב אחד" – זה הצד החיובי, היה צד חיובי מאד! אבל באו הסטרא אחרא האלה והפילו את כל המצב בשניות, למה? – חסר ה'צד שמאלי'.

גם כתוב על שלמה המלך ש'קו ימין' שלו היה מתוקן, מה היה חסר? איפה היה צריך תיקון? – 'קו שמאלי' שלו, שלא נדע.

אז לכן אנחנו צריכים שכל הקווים שלנו יהיו מתוקנים בעזרת ה'. יהיה רצון שנצליח ונתחזק לעבודתו יתברך!

לחיים! לחיים! לחיים!

שבוע טוב ורפואה שלמה לכולם!

כמו שהוירוס הזה למשל תופס בן אדם, הוא מדביק אותנו, בינתיים הוא מרגיש טוב עד שפתאום הוא נהיה חולה. אבל יש 'דגירה', נכון? אז יש גם דגירה, יש זריעה של הנפילה – זה הזמן שהבן אדם עושה את הטעות הטקטית האסטרטגית ועד שבא היצר ונותן לו את המכה, שהוא קודם לא הרגיש את זה.

אז יהושע, שהיה עם משה, הוא היה חלק מהמסה הקריטית, שאם הוא – אולי-אולי אם הוא היה במחנה – יכול להיות שלא היו מעיזים, היה יותר כח דקדושה כנגדם. בכל זאת יהושע בן נון ממשיכו של משה רבנו. אז הוא היה מנוטרל. גם את חור, הם תפסו אותו לבד והרגו אותו. ואז אהרן פתאום ראה את חור זבוח לפניו, אז כבר לא היה איך לעמוד.

ולכן גם בפרט גם בקלל – צריך להסתכל שלא נעשה טעות בהנהגה, בהלכה, במעשים, בהשקפה, שלא תהיה התחלה של חולשה ומקום לסטרא להיכנס, 'זריעת הנפילה', ואחר כך פתאום תבוא המכה ובן אדם בכלל כבר לא יוכל לעשות כלום. זה

שבת שלום ומבורכת לכל בית ישראל.

כ"ק האדמו"ר מרחלין שליט"א:
איך דבר יותר יקר מזה
שיהודי רוצה לעבוד את ה'!
אין! לא משנה איפה הוא נמצא,
באיזו דרגה ואיפה הוא נפל.
כמו שאומר רבנו רבי נחמן
הקדוש זיע"א מברסלב,
לא משנה איפה נפלת
אתה רוצה לעבוד את ה'?
הכל פתוח בפניך. הכל.
מתוך: ותן חלקנו - פרשת האזינו תשפ"ב
www.rachlin.org.il

להצטרפות לרשימת תפוצה הוסיפו את המס' 02-6520002 לאנשי הקשר ושלחו 1.

תפילה לאחדות עם ישראל

מאת: כ"ק האדמו"ר רבי פינחס דניאל הכהן רחלין שליט"א

אמרו נא תפילה זו בכוונה עצומה בכל יום, חוץ מבשבתות ובחגים ובימים שאין אומרים בהם תחנון. אפשר לומר את התפילה מחצות לילה ועד שקיעה.

ריבונו של עולם, רחם עלינו. רחם עלינו ברחמיך הרבים והושיענו. חמול על עמך, חמול על נחלתך. עשה למען שמך! אתה אבינו, אנו בניך, יודעים אנו שרצונך שנהיה מאוחדים כמו אחים נאמנים. יודעים אנו כמה יקר הדבר לפניך, כי על כך נחרב ביתך! והסתרת פניך מאתנו. אנו רוצים לעשות לך נחת רוח אמיתי ואיךסופי. אך אוי לנו, אוי לנו, אוי לנו! אין לנו כח לגבור על יצרנו. אין לנו חכמה, בינה ודעת להילחם מלחמתך ולנצח את יצרנו, אוי לנו שגבר בגלל עוונותינו!

אך הבט נא על אבותינו הקדושים, שירשנו מהם לב טהור ורצון איךסופי לעשות לך נחת רוח. לבנו יודע את האמת, לבנו בוער באהבת ישראל, לבנו בוער באהבת חינוס! אך קשה מפאת היצר להשליט את השגת ליבנו על כל מעשינו, דיבורינו ומחשבותינו!

אנו עושים מאמצים להתגבר ולנצח את היצר, למען עשות לך נחת רוח! אך ריבונו של עולם, גלוי וידוע לפניך שאם לא נתפלל אליך שנצליח, ותשמע תפילתנו, לא נוכל לו! כי רבו תחבולותיו! ואנחנו רק בשר ודם, ואתה מלכנו ויודע את יצרנו! שלח נא לנו לב טהור, לב אוהב, לעבדך באמת! רחם ועזור לנו להגיע לאהבת ישראל אמיתית, שאינה תלויה בדבר! ולא על ידי יסורים וחוליים רעים! חכמינו ז"ל התפללו על ביטול יצר הרע של עבודה זרה, ונענו! בטל נא מעלינו את היצר של מחלוקת ושנאת חינוס, כי דלונו מאד! אנא רחם עלינו!

יהי רצון מלפניך ריבונו של עולם, שנרצה בלב שלם בתיקונו של כל יהודי, ונתן את כוחנו, את כל נשמתנו, להצלת והצלחת כל היהודים בגשמיות וברוחניות! כי יקר לנו תיקונו של כל יהודי. קרב את כולנו לאהבה וליראה את שמך! מתוך אחדות שלמה!

יהי רצון שנוכל לאהוב כל יהודי באשר הוא, למרות השוני בשורש ובסוגי הנשמות, למרות השוני בדרגות התיקון, למרות כל המכשולים, ונהיה לאגודה אחת, לעשות רצונך בלב שלם! רחם עלינו כי אין בנו מעשים! עשה עמנו צדקה וחסד והושיענו!

קבלת קהל בימים א-ה בשעות הערב

רחוב יפה רום 40, ירושלים ת"ו

לקביעת פגישה אנא צרו קשר בטלפון 02-6520002

נא להביא תמונות פנים של כל האנשים הקשורים בנושא היעוץ